

Sygn. akt I Ca 220/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy we Włocławku Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący : SSO Mariusz Nazdrowicz (spraw.)

po rozpoznaniu w dnia 17 marca 2014 roku we W.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Agencji (...) (...)i(...) (...) Sp. z o.o. w R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Komendantowi Powiatowemu Policji w M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Lipnie VI Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w Rypinie z dnia 26 marca 2013 roku, sygnatura akt VI C 99/13

p o s t a n a w i a :

1. uchylić zaskarżony wyrok i odrzucić pozew;
2. zasądzić od powoda Agencji (...) (...) i (...) (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz Skarbu Państwa – Komendanta Powiatowego Policji w M. kwotę 795,50 zł (siedemset dziewięćdziesiąt pięć złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za drugą instancję;
4. nakazać pobrać od powoda Agencji (...) (...) i (...) (...) Sp. z o.o. w R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego we Włocławku kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem nieopłaconych kosztów sądowych, od uiszczenia których zwolniony był pozwany.

SSO M. N.

Sygn. I Ca 220/13

UZASADNIENIE

Apelację należało uznać za uzasadnioną, jakkolwiek jedynie wobec braku jednej z przesłanek procesowych, która to przyczyna została marginalnie zasygnalizowana w uzasadnieniu przedmiotowego środka odwoławczego.

Zgodzić się można ze skarżącym, że sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku niewątpliwie nastrocza określone trudności z ustaleniem, jaka była prawna podstawa rozstrzygnięcia. Skoro jednak Sąd I instancji w swych rozważaniach w ogóle nie zajął się kwestią – wskazywaną jako podstawa żądania wobec dochodzenia wykonania zobowiązania (k.32) – łączącej strony umowy to należało przyjąć, że nie podzielił stanowiska powoda w tym zakresie i koszty związane ze zgraniem zapisu z monitoringu Stacji Paliw E. w R. z 17 czerwca 2012 r. potraktował jako część

kosztów postępowania przygotowawczego. Wchodzą one w skład kosztów procesu, o których mowa w Dziale XIV kodeksu postępowania karnego. Taka kwalifikacja w ocenie Sądu odwoławczego była prawidłowa.

Przede wszystkim trzeba mieć na uwadze, że pismem z 21 czerwca 2012 r. Komenda Powiatowa Policji w M. zwróciła się do powoda nie o wydanie (udostępnienie) twardych dysków z zapisu interesującego go zdarzenia, ale o zgranie zapisu z monitoringu. Nagranie monitoringu zostało uznane (postanowieniem z 20 września 2012 r.) za dowód rzeczowy w prowadzonym postępowaniu. Powód został zobligowany do wykonania określonego działania, nie polegającego wszakże na prostym przesłaniu znajdujących się w jego posiadaniu przedmiotów, ale na dokonaniu czynności technicznej w postaci przegrania fragmentu zapisu zarejestrowanego na twardym dysku na inny nośnik. Czynność taka ze swej istoty wymaga określonej wiedzy specjalistycznej i pociąga za sobą stosowne koszty. Można w tych warunkach przyjąć, że o tego rodzaju kosztach rozstrzyga w takiej sytuacji przepis art. 618 f kpk. Nawet w razie odmiennego zapatrywania koszty zgrania monitoringu będą zaliczały się do wydatków Skarbu Państwa w rozumieniu art. 618 § 1 k.p.k., gdyż – co słusznie zaakcentował Sąd meriti – wymieniony tam katalog ma jedynie przykładowy charakter. Powstały one w trakcie postępowania karnego i związane były z działaniami mającymi na celu wygenerowanie dowodu rzeczowego na jego użytek i to w postaci umożliwiającej załączenie do akt. Z przyczyn oczywistych(skoro żaden akt prawny nie obciąża nimi podmiotów zewnętrznych) trudno przyjąć, by koszty tego rodzaju czynności – które zostały podjęte za organ procesowy prowadzący sprawę – miały obciążać osobę, która je dokonała. Musi je więc ponieść Skarb Państwa. Niezależenie więc od przyjęcia szczegółowej kwalifikacji należność dochodzona przez stronę przodową stanowi koszty postępowania karnego. Jej źródłem jest przepis ustawy, a nie oświadczenia woli kreujące powstanie węzła obligacyjnego. W przepisach procedury karnej unormowany jest też tryb postępowania w sprawie należności specjalistów (art. 618 f i l k.p.k.) jak i ogólnie rozstrzygania o wydatkach Skarbu Państwa.

O wszelkich kosztach decyduje generalnie Sąd, prokuratura lub inny organ prowadzący postępowanie. W określonych przypadkach niezbędne jest tutaj wystąpienie z odpowiednim wnioskiem.

Na decyzję procesową w przedmiocie kosztów na etapie postępowania przygotowawczego przysługuje przy tym zażalenie do prokuratora nadrzędnego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze. (art. 626 a k.p.k.).

Powyższe wskazuje, że stosunek prawny łączący podmiot, na który został nałożony przez organ prowadzący postępowanie przygotowawcze obowiązek dokonania określonej czynności technicznej z tym organem nie jest stosunkiem równorzędnych podmiotów, jak to ma miejsce w stosunku cywilnoprawnym. Zadanie powodowi zostało wyznaczone jednostronnie przez organ, który kontroluje też jego wykonanie. Sprawa o zapłatę wynagrodzenia (należności) dla wspomnianego podmiotu nie ma charakteru cywilnoprawnego w rozumieniu art. 1 kpc., gdyż nie występują tu równoprawni partnerzy. Jeżeli choćby jeden z nich uzyskuje pozycję organu działającego z mocy swej władzy zwierzchniej to stosunek taki nie jest stosunkiem cywilnoprawnym (por. orz. Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 1989 r. Uw 9/88/2 OTK 1989 s.176 uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 5 października 2001 r. IIICZP 46/01 OSNC 2002/7-8/85). A taka właśnie sytuacja wystąpiła w rozpoznawanej sprawie. Właściwą drogą do dochodzenia przez powoda ochrony prawnej było skorzystanie z możliwości przewidzianych w procedurze karnej.

Sąd ma obowiązek badania istnienia formalnych przesłanek procesowych z urzędu w każdym stanie sprawy. Konsekwencją stwierdzenia wystąpienia okoliczności skutkujących odrzuceniem pozwu (art. 199 § 1 pkt 1 kpc) jest uchylenie przez Sąd drugiej instancji zaskarżonego wyroku oraz odrzucenie pozwu (art. 386 § 3 kpc.). Orzeczenia wydawane na podstawie tego przepisu przybierają formę postanowień (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 października 1999r. III CKN 693/98 OSNC 2000/4/73).

O kosztach procesu za pierwszą instancję Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 kpc. Pozwany wygrał sprawę w całości, w związku z tym należał mu się zwrot wszystkich poniesionych kosztów. Zaliczyć do nich należy wynagrodzenie reprezentującego go pełnomocnika w osobie radcy prawnego (art. 60 zł – § 6 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...- tekst jedn.: Dz. U. 2013.490) oraz koszty dwukrotnych przyjazdów na rozprawy (735,50 zł), co dają łącznie kwotę 795,50 zł. Na podstawie

przywołanego przepisu orzeczono również o kosztach postępowania apelacyjnego. Skarżącemu przysługiwał zwrot wynagrodzenia reprezentującego go radcy prawnego (§ 12 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 6 pkt.1 w/w rozporządzenia). Ponieważ był on ustawowo zwolniony od kosztów sądowych to w myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. , Nr 90, p. 594 ze zm.) należało pobrać od powoda na rzecz Skarb Państwa kwotę 30 zł tytułem opłaty od apelacji, której nie uiscił apelujący.

SSO. M.Nazdrowicz